

jo får rundtomkring fra, om, at man systematisk nedlægger de ledende psykologstillinger, giver anledning til eftertanke. Hr. Peter Duetoft har jo nævnt de tre steder, som vi allerede nu har hørt om, men hvad så de andre steder, og hvad så de steder, hvor man af forskellige grunde vælger at lade psykologstillingerne være vakante? Det hører vi jo også tit.

Så der er et kollektivt pres på ministeren, og jeg er helt sikker på, at det vil ministeren med stor fornøjelse leve op til.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Jeg siger tak for de flotte opfordringer, jeg har fået til selv at gå med til kaffebordet og få snakken.

Når jeg tror, at Sundhedsstyrelsen er fuldt tilstrækkelig i den diskussion og i tilrettelæggelsen af de debatter, der skal være, er det også, fordi jeg går ud blandt fagfolkene og møder både psykologer og læger og ting og sager, og der fornemmer jeg, at de selv ser et kæmpebehov for at få forklaret offentligheden og os alle sammen, hvordan det kan være, at variationen i behandlingstilbudene er, som den er. De er nødt til at gå sammen med Sundhedsstyrelsen og få en ordentlig faglig diskussion om, hvad det er, der virker, og hvad er det, der ikke virker, og hvorfor variationerne er, som de er.

Men tak for den store tillid, der ligger gemt i de mange opfordringer, jeg har fået. Jeg vil i første omgang lade Sundhedsstyrelsen tage opgaven på sig.

Tak skal I have.

Formanden:

Fru Pia Christmas-Møller, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Ja, det skal blive meget kort.

Jeg kan forstå, at sundhedsministeren nægter at tage initiativet i denne her sag. Det er lidt ærgerligt, men jeg vil gerne høre, hvor langstrakt sundhedsministerens tålmodighed er med den faglige kamp, som finder sted derude, til svækkelse af indsatsen for de sindslidende.

Vil sundhedsministeren sætte en dato på for, hvornår det her skal lykkes for Sundhedsstyrelsen, og hvis ikke det lykkes, vil ministeren selv tage over?

Hvor lang er tålmodigheden? Skal det bare sejle sin egen sø, eller hvad?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Sundhedsstyrelsen er godt i gang med at forbedre tilrettelæggelsen af mødevirksomhed på det her område, og jeg vil så i dag tilbyde, at jeg vil følge den møderække meget tæt for at følge med i, hvad der sker.

Tak skal I have.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg er enig med dem, som har udtrykt, at det på langt de fleste strækninger har været en god debat.

Jeg oplever, at der ligesom har været både en erkendelse bagud af, at indsatsen heldigvis har vist, at det har nyttet op igennem 1990'erne, at vi har set, at med den indsats og de penge, der er blevet bevilget, ja, så er der også nogle steder, hvor tingene er blevet forbedret, og det er ikke kun ved festlige lejligheder, man kan komme ud og se det. Det kan man se, som hr. Peter Duetoft og også andre var inde på, på så mange andre måder, og det har jeg så også selv haft lejlighed til.

Men debatten, og det er vel ikke overraskende, afslørede også alle partiers vilje til, at der fortsat skal ske noget, at der ikke er noget med at hvile på laurbærene eller stille sig tilfreds, og derfor synes jeg egentlig, at udgangspunktet jo også er det grundlag, som vi bl.a. har debatteret på i dag.

Jeg tror, det var fru Pia Christmas-Møller, som sagde noget i retning af, at Gud nåde og trøste den, der bliver syg uden for åbningstiderne, og jeg er helt fuldstændig enig i, at det er et af de helt kontante problemer, som vi så ofte støder på derude i den virkelige verden, at når der er brug for det, ja, så er der ikke nogen, man kan tage kontakt til.

Derfor er jeg og – tror jeg – alle Folketingets partier selvfølgelig også måske specielt glad for pind to i forslaget til vedtagelsen, hvor vi netop peger på det.

Det var hr. Peter Duetoft, som vel lidt skarpt sagde, at der er rapporter nok, så lad os nu bare komme i gang med at få udmøntet de rapporter.

Mit svar til hr. Peter Duetoft er, at med debatten i dag i en kombination med et meget bredt forslag til vedtagelse – og det var så med Præsidiets velvillighed – som favner meget bredt på grundlag af de to rapporter med de 34 anbefalinger, må man vel sige, at den gåen videre med hensyn til at udmønte rapporterne jo implicit ligger i det.